

Sag: Regeringens Forhold til Spørgsmaalet om Valg har jo under Forhandlingerne i det andet Ting undergaaet nogen Forandring. Oprindeligt syntes det, som om det var lige henad Landevejen, hvis denne Sag faldt. Den højtærede Finansminister udtalte i det andet Ting: Falder Sagen i Landstinget, vil vi appellere til Vælgerne. Senere, da Forhandlingerne skred frem, og der blev mere Udsigt til, at det vilde blive Resultatet, at Sagen faldt her, saa lod Ministeriet skinne igennem, at det var meget betænkeligt ved Valg — det var ogsaa før Kongens Henvendelse —, at det var meget farligt at have Valg. Alt dette har Ministeriet jo haft for Øje og haft at vælge imellem, da Spørgsmaalet var, om man skulde danne Samlingsministerium paa det Grundlag, hvorpaa det kunde faas, eller ikke. Naar nu Dagsordenen vedtages, har Ministeriet da at træffe sit Valg. I Dagsordenen ligger ikke, at der forlanges Valg: Det er Ministeriets Sag, og foretager det Valg, er det paa Ministeriets Ansvar, selvfølgelig! Jeg skal dermed anbefale at stemme for den af Flertallet foreslaaede Dagsorden.

Formanden: Det stillede Forslag til en Dagsorden lyder saaledes:

„Idet Landstinget udtaler:
at saafremt Salget af de dansk vestindiske Øer ikke kan udsættes til efter Krigen, bør Beslutningen om en Afstaaelse af Øerne i alt Fald træffes af en Rigsdag, valgt i Henhold til den nye Grundlov,
gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Herom drejer Forhandlingen sig nu.

Trier: Da jeg andetsteds har haft Lejlighed til overfor Offentligheden at berette, hvad jeg har at meddele fra de Forhandlinger, der i de forløbne Dage er førte; da jeg ikke indser Nyten af at drage disse Forhandlinger ind i Debatten her i Tinget paa dette Tidspunkt; og da det endelig, som den ærede Formand har udtalt, ikke er det Spørgsmaal, hvorom Forhandlingerne i dette Øjeblik drejer sig, men derimod Spørgsmaalet om den Dagsorden, der er foreslaaet, skal jeg ikke gaa ind paa hele den indledende Del af den ærede Ordførers Foredrag.

Naar 39 af Tingets 62 Medlemmer har stillet et Forslag, maa man betragte det som ganske afgjort, at det bliver vedtaget ved den endelige Afstemning. Her i Rigsdagen er det jo Afgørelserne, det kommer an paa, ikke de mere eller mindre over-

bevisende Indlæg, der gaar forud. Jeg skal derfor kun i Korthed udtale, hvorfor jeg dybt beklager den Stilling, Flertallet har taget i den foreliggende Sag, hvorfor jeg ser paa den med Sorg og, jeg maa have Lov til at sige, med Bekymring. Det er nemlig ikke Sagens Realitet, Flertallets Forslag drejer sig om. Mere end een Gang er det sagt, og nu ogsaa i Dag, med Styrke og sikkert med Rette, at der ikke blot i Folketinget er et Flertal for Salg af de dansk vestindiske Øer, men ogsaa her i Landstinget, og at en fortsat Undersøgelse af Sagen sikkert ikke vilde føre til noget andet Resultat. Man er heller ikke i Tvivl om, at der ude i Befolkningen er et tilsvarende Flertal, men alligevel har man samlet sig om Kravet om Rigsdagsvalg efter den nye Grundlov, inden Sagen kan fremmes. Man synes efter Forslagets Ordlyd at sætte dette Krav i Forbindelse med, at der i Øjeblikket er Krig i Verden. „Saafremt Salget af de dansk vestindiske Øer ikke kan udsættes til efter Krigen“, hedder det, maa man kræve Valg. Der synes altsaa ikke i samme Grad at være Nødvendighed for Valg angaaende dette Spørgsmaal, naar Krigen først er sluttet. Alligevel kan det jo umuligt være Tanken paa Krigen, der har fremkaldt Ønsket om Valg; alle Grunde taler herimod. Jeg kan da ikke se bedre, end at det er indrepolitiske Hensyn, man har ladet sig beherske af, og at man har ladet de mere snævre politiske Interesser tilsløre Blikket for, hvad Fædrelandets store Interesser i Øjeblikket kræver. Det nytter jo intet overfor de Farer, vi er omgivne af, at stikke Hovedet i en Busk og sige: Vi ser dem ikke. Det har man ogsaa været enig om paa det Tidspunkt, da man med Forholdet til Udlandet for Øje ansaa det for rigtigst indtil videre ikke at afholde Valg, og Forholdene har ikke indtil dette Øjeblik forandret sig saaledes, at hvad der den Gang var utilraadeligt, nu er tilraadeligt; paa ingen mulig Maade. Det gælder om den fastest mulige Holdning og den størst mulige Enighed om den Politik, der er Landets Politik: den absolutte Neutralitetspolitik. Og for at kunne gennemføre den maa vi ogsaa sørge for, at herhjemme intet sker, som i den Retning kan svække Udlandets Tillid til os. Men ingen kan paa Forhaand indestaa for, hvad der under en Valgkamp, der bringer Partiinteresserne til at flamme op, kan blive sagt af uforsigtige Ord, der vil kunne misforstaaes i Udlandet som Udtryk for raadende Stemninger herhjemme, særlig da naar Valgkampen rettes mod den Regering, som hidtil udadtil har været en Borgen for vor Politikts Fasthed.